

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଅନ୍ୟ ସବୁ ସଙ୍ଗ ଛାଡ଼ି ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କର ସଙ୍ଗ କର, ପରସ୍ପରକୁ ଭାଇ-ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ ତେବେ ଦେହ ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ । ଦୃଷ୍ଟି ଖରାପ ହେବ ନାହିଁ, ବାଣୀରେ ଶକ୍ତି ଆସିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର ଧାରୁଆ ଅଟନ୍ତି ନା ପିଲାମାନେ ବାବାଜୀଙ୍କର ଧାରୁଆ ଅଟନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତ ଅଧିକାରୀ ଅଟ ତେଣୁ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କର କରଦଦାର ଅର୍ଥାତ୍ ଧାରୁଆ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଯେଉଁ ଦାନ ଦେଉଛ ତାହାକୁ ଗୋଟିଏ ଶହେ ଗୁଣା କରି ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତୁମେ ଯାହା କିଛି ବି ଦେଉଛ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ତା’ର ରିଟର୍ଣ୍ଣସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାରବଧ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ମୁଁଠାଏ ଚାଉଳ ଦେଇ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ କେତେ ଫରାଟ୍ ଦିଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବଦାନସ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ । ମୁଁ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଦେଲି ଏଭଳି ବିଚାର କେବେ ବି ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମୟୂଦିୟମ୍, ପରଦର୍ଶନୀ ଆଦିରେ ଏକଥା ବୁଝାଅ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଏକଥାକୁ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝିଛ । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ମୟୂଦିୟମ୍ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ସେବାସ୍ଥାନ । ସେଠାକୁ ବହୁତ ଆତ୍ମା ଆସିଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ବୁଦ୍ଧିବାନ ସେବାଧାରୀ ସନତାନ ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ସେବାସ୍ଥଳୀ ଅଟେ । ଦିଲ୍ଲୀରେ ଲେଖାଯାଇଛି— ସ୍ଵର୍ଗିୟାଲ୍ ମୟୂଦିୟମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସଂଗ୍ରାହକସ୍ ଏହାର ମଧ୍ୟ ସଠିକ୍ ଅର୍ଥ ବାହାରୁ ନାହିଁ । ବହୁତ ଲୋକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଭାରତରେ କ’ଣ ସେବା କରୁଛ ? ଭଗବାନୁବାଚ— ଏହା ହେଉଛି ଜଙ୍ଗଲ । ତୁମେ ଏହି ସମୟରେ ସଂଗମରେ ଅଛ । ନା ଜଙ୍ଗଲରେ ଅଛ ନା ବଗିଚାରେ ଅଛ । ଏବେ ବଗିଚାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ ରାମରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ତୁମକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି—ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କେଉଁଠାରୁ ଆସୁଛି ? ତାଙ୍କୁ କୁହ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ ହିଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛୁ । ରାମରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଆମେ କ’ଣ କରୁଛୁ, ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ’ଣ ? ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସି ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ଦିନ ବୁଝ । ସେମାନେ ରାଜତନ୍ତ୍ର ମାନୁଥିବା କାରଣରୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜତନ୍ତ୍ର ଛଡ଼ାଇନେଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜାମାନେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ କେହି ପସନ୍ଦ କରୁ ନାହାନ୍ତି । ଭରାମାନୁସାରେ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଦୋଷ ନାହିଁ । ଯାହା କିଛି ଭରାମାନେ ନିରୁପାରିତ ଅଛି ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆମେ ଅଭିନୟ କରି ଚାଲିଛୁ । କଲ୍ପ କଲ୍ପ ବାବାଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନାର କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ନିଜ ପାଇଁ ହିଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛ । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁଯାୟୀ ନିଜର ଖର୍ଚ୍ଚରେ ନିଜ ପାଇଁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ଏହି କଥା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ । ଗୁପ୍ତ ସୈନିକ ଭାବେ ତୁମର ନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଛି । ବାସ୍ତବରେ ସେହି ସେନାରେ କେହି ବି ଗୁପ୍ତ ସୈନିକ ନଥା’ନ୍ତି । ସିପାହୀମାନଙ୍କର ରେଜିଷ୍ଟର ରହିଥାଏ । ଏଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ— କାହାର ନାମ ଓ ନମ୍ବର ରେଜିଷ୍ଟରରେ ନଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଗୁପ୍ତ ସୈନିକ ତ ତୁମେମାନେ । ତୁମର କୌଣସି ରେଜିଷ୍ଟରରେ ନାମ ନାହିଁ । ତୁମ ପାଖରେ କୌଣସି ହାତ ହତିଆର ନାହିଁ । କାରଣ ଏଥିରେ ସ୍ଥୂଳ ହିଂସା ନାହିଁ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ବିଶୁଦ୍ଧ ବିଦ୍ୟା ହେଉଛ । ଈଶ୍ଵର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଶକ୍ତି ନେଉଛ । ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ତୁମେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସହ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେଉଛ । ତୁମେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲେ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଆବଶ୍ୟକ । ତାହା ତ ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ଅଦ୍ଵିତ ତାକୁ କୁହାଯାଏ, ଯାହା ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୋଇନଥାଏ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଜୀଙ୍କୁ ଏହି ସ୍ଥୂଳ ନେତ୍ରରେ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଗୁପ୍ତ, ତେଣୁ ତୁମେ ଗୁପ୍ତ ରୀତିରେ ଶକ୍ତି ଆହରଣ କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେଉଛୁ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ହିଁ ରହିବ । ତାଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ନେଇ, ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ନେବ । ବାହୁବଳ ଦ୍ଵାରା କେବେହେଲେ କେହି ବିଶୁଦ୍ଧ ବିଦ୍ୟା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗବଳର କଥା । ସେମାନେ ଲଢ଼େଇ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ରାଜ୍ୟ ତୁମର ହାତକୁ ହିଁ ଆସିବ । ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ମିଳିବା ଦରକାର । ତୁମେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସାଧୁବରଗନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟୁ । ଏକଥା ସମସ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ନୂଆ ଆତ୍ମା ତ କେହି ଏକଥା ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସଭାରେ ବସାଯାଉନାହିଁ । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ କେହି ପତିତ ମନେ କରୁନାହାନ୍ତି ଏମିତି ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ ସୀତାରାମ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ କନ୍ୟା, ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବର । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁସଜ୍ଜିତ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଡବଲ ଇଣ୍ଡିନ ମିଳିଛି । ରୋଲସ ରୟାଲସ (କମ୍ପାନୀ)ରେ ବହୁତ ଭଲ ଇଣ୍ଡିନ ଥାଏ ।

ବାବା ମଧୁ ଏହିପରି ଶରେଷ୍ଠ ଇଞ୍ଜିନ ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତପାବନ ଆସ, ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରି ସାଥୀରେ ନେଇଯାଅ । ତୁମେ ସବୁ ଶାନତିରେ ବସିଛ । ତୁମେ ଏଠାରେ କୌଣସି ଝାଞ୍ଜି ଆଦି ବଜାଉନାହିଁ । ଏଠାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଯିଏ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋର ବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବା ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଯିଏ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜଞ୍ଜନ ଦାନ କର । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବ୍ୟସ୍ତରେ ଯିବାକୁ ଦିଅ ନାହିଁ । ଉପଯୁକ୍ତ ପାତ୍ର ଦେଖି ଦାନ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଦୁନିଆରେ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ହିଁ ଦାନ ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ, ତାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ନେଇ ତୁମେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେଉଛ । ରାବଣର ପ୍ରବେଶତା ସମୟରେ ମଧୁ ଚରେତା ଓ ଦଞ୍ଚାପରର ସଂଗମ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସଂଗମ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ଓ ସତ୍ୟଯୁଗର । ଜଞ୍ଜନ କେତେ ସମୟ ଓ ଭକ୍ତି କେତେ ସମୟ ରହୁଛି— ଏହି ସବୁ କଥା ତୁମେ ନିଜେ ବୁଝି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଅ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ବେହଦର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବେହଦର ପିତା ଆସିବା ସମୟରେ ହିଁ ବିନାଶ ହେଉଛି । ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ କେବେ ହୋଇଥିଲା ? ଯେବେ ଭଗବାନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ଜଣା ପଡିଯାଉଛି ଯେ— ନୂଆ ଦୁନିଆର ଆଦି ସମୟ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଶେଷ ସମୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବିନାଶ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ମଧୁ ଦୁନିଆ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଛି ଏବେ ତାକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ହେବ । ଅଧାକାଳି ହେବ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର ଏବଂ ପରସ୍ପରକୁ ଭାଇ ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ । ତେବେ ତୁମେ ଯଦି କାହାକୁ ଜଞ୍ଜନ ଶୁଣାଇବ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବାଣୀ ବାହାରିବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପବିତ୍ର ଏବଂ ଆତ୍ମା ହିଁ ପତିତ ହେଉଛି । ତେବେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଲେ ଶରୀର ମଧୁ ପବିତ୍ର ମିଳିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ପବିତ୍ର ଶରୀର ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ କେହି ଯୋଗବଳ ଦଞ୍ଚାରା ହେବେ ତ ଆଉ କିଏ ଦଶତ ଭୋଗ କରି ପବିତ୍ର ହେବେ । ଏବେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ମେହନତ ରହିଛି । ତେଣୁ ବାବା ଏହାର ଅଭ୍ୟାସ କରାଉଛନ୍ତି । କେଉଁଠିକୁ ଗଲେ ମଧୁ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପୃତିରେ ଯାଅ । ଯେଉଁ ପାଦ୍ରୀମାନେ ଶାନ୍ତ ଚିତ୍ତ ହୋଇ ଯାଗୁର୍ଣ୍ଣାଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ପୃତିରେ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଯାଗୁର୍ଣ୍ଣାଷ୍ଟଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥାଆନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ତ ଅନେକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଜଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ମୁକ୍ତି ଓ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହେଉଛୁ । ଏବେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳୁଛି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଥିଲେ । କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଜୀବନ ବନ୍ଧନରେ ଅଛନ୍ତି । ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିଥାଆନ୍ତି । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧ କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି— ପ୍ରତି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ଯେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଉପସ୍ଥିତ । ବେହଦର ବାବା ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ ପାପ କଟିଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ସତ୍ୟ ଗୀତା ଯାହା ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଦଞ୍ଚାରା ତୁମେ ତଳକୁ ଖସିଲ ଏବେ ଭଗବାନଙ୍କ ମତ ଦଞ୍ଚାରା ତୁମେ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି— ବସିବା-ଉଠିବା ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେଇଚାଲ । ତୁମ ପାଖରେ ତ ବ୍ୟାତ ରହିଛି, ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ଦେବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ପାତ୍ର ଦେଖି ଦିଅ ।

ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲଶୁଣା ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଭୁଲିଯାଉଛ । ତୁମକୁ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁନାହିଁ । ତୁମେ ହିଁ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମର ଥିଲ । ପୁନଃ ଏବେ ସେହିପରି ଦେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ହେଉଛ ଭଗବାନଙ୍କ ସୌଦାଗର । ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଯାତ୍ରା କର ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଆଡେ ଭ୍ରମିତ ହେଉନାହିଁ ତ ? ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଇଲି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ ସଙ୍ଗରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଦୂର କରି ମୋ ସହ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲାଗାଅ । କୌଣସି ଭୁଲ କର ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ପରସ୍ପରକୁ ଭାଇ ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ ତେବେ ଦେହ ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ । ନିଜର କୁଦୃଷ୍ଟି ହେବ ନାହିଁ । ତୁମର ନିଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି ନା । ଏହି ଜଞ୍ଜନ ଏବେ ହିଁ ତୁମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ଭାଇ ଭାଇ ତ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି “ଭାତ୍‌ରୁଭାବ” । ଏହା ତ ଠିକ୍ କଥା । ଆମେ ସମସ୍ତେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ତାନ । ତେବେ ଏଠାରେ କାହିଁକି ବସିଛ ? ବାବା ସ୍ୱାଗତର ସ୍ୱାଧୀନା କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହିଭଳି ବୁଝାଇ ଉନ୍ନତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ବାବାଙ୍କୁ ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନଙ୍କର ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ସ୍ୱାଧୀନା ହୋଇ ଚାଲିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କର ଏଥିପାଇଁ ସଉକ ରହିଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଅନେକ ଆତ୍ମାତ୍ମକର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଉଥିବା ଶିକ୍ଷିକା ବହୁତ ଭଲ ଓ ମହାରଥୀ ହୋଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଶିକ୍ଷିକା ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ଶିବଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ଗଙ୍ଗାକୂଳ ଓ ଅଧିକ ଭିତ୍ତିବା ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ସେବା କରିବା ଦରକାର । ଏକଥା ବୁଝାଅ— ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁଯାୟୀ ସେବା କରିଚାଲ । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ଈଶ୍ୱରୀୟ ପରିବାର ୭ ଦିନ ଭର୍ତ୍ତୀରେ ରହିବା ପରେ ତୁମେ ଏଠାରେ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସହ ରହୁଛ । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ବେହଦର ପିତା ଯାହାଙ୍କ ଦଞ୍ଚାରା ତୁମେ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ । ଦୁନିଆ ଏକଥା ଜାଣିନାହିଁ ଯେ— ଭଗବାନ ମଧୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ ପଢୁଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଆମେ ଶରେଷ୍ଠରୁ ଶରେଷ୍ଠ ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ତେବେ କେତେ ବିଶାଳ ହୃଦୟ ହେବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କୁ ଯେପରି ତୁମେ କରନ ଦେଉଛ । ଈଶ୍ୱର ଅର୍ଥେ ଯାହା କିଛି ବି ଦେଉଛ, ପରଜନ୍ମରେ ତା'ର ପ୍ରତିଦାନ ନେଉଛ ନା । ବାବାଙ୍କୁ ତୁମେ ସବୁକିଛି ଦେଇଛ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସବୁ କିଛି ଦେବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଲି— ଏଭଳି ବିଚାର

କେବେହେଲେ ଆସିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଅନେକଟଙ୍କ ମନରେ ବିଚାର ଆସୁଛି— ମୁଁ ଏତେ ଦେଇଛି ମୋର କାହିଁକି ଖାତିରି କରାଗଲା ନାହିଁ ? ତୁମେ ଚାଉଳ ମୁଠାଏ ଦେଇ ବିଶ୍ରାମ ନେଉଛ । ବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ନା । ରାଜାମାନେ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ଉତ୍ସବରେ ଚଳନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତରେ ପାରିତୋଷିକ ମୁହଁ ଦେଖା ଦେବାକୁ ପଡ଼େ । ସେ କେବେ ହାତରେ ନେବେ ନାହିଁ । ସେକ୍ରେଟାରୀଟଙ୍କୁ ଇଚ୍ଛା କରାଯାଏ । ତେବେ ଶିବବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ସେ କିଭଳି ନେବେ । ଇଏ ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହାଟଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ତୁମେ ମୁହଁ ଦେଖା ଦେଉଛ କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ପ୍ରତିବଦଳରେ ଶହେଗୁଣା ଦେବେ । ତେଣୁ ମୁଁ ଦେଲି—ଏଭଳି ବିଚାର କେବେହେଲେ ଆସିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ଆମେ ନେଉଛୁ । ସେଠାରେ ତୁମେ ପଦମପତି ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ । ବହୁତ ପିଲା ବିଶାଳ ହୃଦୟ ସମ୍ପ୍ରଦାନ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଆଉ କେହି କଷ୍ଟକୁ ସମ୍ଭାଳି ହୋଇଥାନ୍ତି । ବୁଝୁ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ପଦମାପଦମପତି ହେଉଛୁ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ପରମାତ୍ମା ପିତା ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥାନ୍ତି ତେବେ ପରୋକ୍ଷ ରୂପେ ଅଳ୍ପକାଳର ଫଳ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି ୨୧ ଦିନ ପାଇଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ— ଶିବବାବାଙ୍କ ଉତ୍ତର ଭରପୁର । ଦେଖ, କେତେ ପିଲା ଅଛନ୍ତି, କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ କିଏ କ'ଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣନ୍ତି ଓ ବାବାଙ୍କ କମ୍ବଳ (ବରହମା) ଜାଣନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ବାବା ବିଲକୁଳ ସାଧାରଣ ଭାବେ ରହୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନେ ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ନିଶା ଉଡ଼ିଯାଉଛି । ଜଷ୍ଟିନ ଯୋଗ ନଥିବା କାରଣରୁ ଗଣତନ୍ତ୍ର ଚାଲୁଛି । ଭଲ ଭଲ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ହରାଇ ଦେଉଛି । ମାୟା ବେମୁଖ କରିଦେଉଛି । ଶିବବାବା, ଯାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ତୁମେ ଆସୁଛ ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ ନାହିଁ! ଅନ୍ତରାଳରେ ବହୁତ ଖୁସୀ ରହିବା ଦରକାର । ସେହିଦିନ ଆଜି ଆସିଲା, ଯେଉଁଦିନ ପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଥିଲ ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇଯିବୁ । ଭଗବାନ ଆସି ପୋଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ତୁମକୁ କେତେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କୁହାଯିବ । ତେଣୁ କେତେ ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଖୁସି ହଜାଇ ଦେଉଛି । ଆରତ୍ନା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଭଗବାନ ମୋତେ ପୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ମୋତେ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି ନିଜର ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟର ସମରଣ କରି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ, ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ । ଦେହକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ସତ୍ତ୍ୱା କରି ସାରିବା ପରେ ବୁଦ୍ଧିକୁ ପୁଣି ଏଣେ ତେଣେ ଲଗାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡ଼ିକୁ ଚିନ୍ତନ କରି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ସାଫଳତାକୁ ଦୁଅ । କେବଳ ଜଷ୍ଟିନର ପଏଣ୍ଟକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବା, ଶୁଣିବା ବା ଶୁଣାଇବାକୁ ସାଫଳତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସାଫଳତା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡ଼ିକୁ, ନିଜର ଛୋଟ ଛୋଟ ଭୁଲକୁ ଚିନ୍ତନ କରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ବା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସାଫଳତା ହେବା । ଜଷ୍ଟିନର ମନନ ବା ଚିନ୍ତନ ତ ସବୁ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜଷ୍ଟିନକୁ ନିଜ ପ୍ରତି ବ୍ୟବହାର କରି ଧାରଣା ସାଫଳତା ହେବା, ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା, ଏସବୁର ନିମ୍ବର ହିଁ ଅନ୍ତିମ ଫଳାଫଳ ସହିତ ମିଶିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ କରି-କରାଉଥିବା ବାବା ସମ୍ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ମୁଁ ପଣିଆର ଅଭିମାନ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଗାନତି ***